

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. S.**
státní příslušnost Ukrajina
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., sídlem 190 00
Praha 9, Kovářská 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2020 č. j. OAM-19/LE-BA02-BA04-2020,
o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že jeho žádost o udělení mezinárodní

Shodu s prvopisem potvrzuje

ochrany se podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) zamítá jako zjevně nedůvodná.

2. Žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil jednotlivé důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovanému vytkl, že nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Vyslovil přesvědčení, že splňuje minimálně podmínky stanovené v § 14a zákona o azylu, neboť v případě návratu do země by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání a vycestování jeho osoby by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalobce současně provedl výčet zákonných ustanovení, která dle jeho názoru žalovaný porušil. Namítal rovněž, že nelze za bezpečnou zemi původu označit Ukrajinu jako celek. Vyslovil názor, že považuje právní úpravu, která označuje Ukrajinu s určitým teritoriálním omezením za bezpečnou zemi původu za odporující směrnici Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013. Žalobce vyslovil domněnku, že z jazykového výkladu znění procedurální směrnice plyne, že jako bezpečnou zemi původu lze označit pouze celou zemi, která splňuje podmínky uvedené v článku 37 ve spojení s přílohou I. procedurální směrnice. Má za to, že pokud část území určité země nesplňuje uvedené podmínky, nelze celou tuto zemi považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu procedurální směrnice. Vyslovil rovněž názor, že soud není vázán podzákonnými předpisy, proto nemá zařazení země na seznam vydaný vyhláškou vliv na posouzení soudu, zda je či není daná země zemí bezpečnou a soud musí toto posoudit na základě pravidel stanovených v zákoně a tyto vyložit eurokonformně v souladu s předpisy evropského práva. Vzhledem k tomu, že nesouhlasí s označením Ukrajiny za bezpečnou zemi původu, domnívá se, že žalovaný měl jeho žádost meritorně posoudit, zda splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13, § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Konstatoval, že jako hlavní důvod pro udělení mezinárodní ochrany uvedl, že mu v zemi původu vyhrožují známí mafiáni, kteří jsou schopni jej i zabít. Jako další azylové relevantní důvod označil obavu z předvolání k vykonání branné povinnosti. Na státní orgány se neobrátil z důvodu, že policie je za jedno s mafiány a poukázal na korupční jednání na Ukrajině. Žalovanému vytkl, že závěr o tom, že vnitřní ochrana by byla dostupná, nepodporuje odkazem na žádné informace o zemi původu. V tomto ohledu závěr žalovaného nemá dostatečný podklad ve spisovém materiálu. Poznamenal, že není pochyb o tom, že korupce na Ukrajině představuje jeden z nejzásadnějších vnitrostátních problémů současnosti. Problémem korupce na Ukrajině je zejména její charakter. Nejedná se totiž o nahodilé korupční incidenty, ale o zakořeněnou a dlouhotrvající charakteristiku fungování celého státu a jeho složek. Pro řadového občana je tato skutečnost nejvíce citelná v přístupu k jeho právům v souvislosti s jednáním policie a soudu. Vadné jednání ze strany policie potvrzuje více zdrojů. Tyto zdroje žalobce v žalobě označil. Žalobce rovněž uvedl, že z judikatury vyplývá, že povinnost nejdříve využít prostředky ochrany státu původu nemusí být nutně splněna vždy a žadatel se přesto může kvalifikovat pro udělení mezinárodní ochrany. Odkázal přitom na rozsudek NSS č. j. 6 Azs 74/2009-51. Žalobce dále konstatoval, že jako další důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl obavu z branné povinnosti. Žalovanému vytkl, že bez dalšího učinil závěr, že toto tvrzení je zcela zjevně pouze účelovou snahou dosáhnout pozitivního rozhodnutí ve věci žádosti. Následně odkázal na judikaturu Vrchního soudu, ve které se uvádí, že povolání k výkonu vojenské služby samo o sobě není pronásledováním. S tímto závěrem nesouhlasí. Žalovaný uzavřel, že samotná branná povinnost a stejně tak i povinná vojenská služba, patří k obecně k základním státoobčanským povinnostem. Žalobce žalovanému

vytkl, že uvedené ale nebylo vůbec hodnoceno ve vztahu k jeho osobě a jím uplatňovaným námitkám. Navíc pro skutečně relevantní hodnocení nebyly zajištěny ani podklady, z nichž by daná situace mohla být zjištěna. V daných souvislostech žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž citoval. Vyslovil názor, že se žalovaný měl v napadeném rozhodnutí zabývat jeho obavami z povolání do armády, nikoliv vést pohovor pouze v obecné rovině. Měl také posoudit otázku, jaký případný trest by mu v případě nenastoupení do armády hrozil, zda by trest nebyl nepřiměřený a zda by případný výkon vojenské služby nemohl zahrnovat podílení se na páčání válečných zločinů proti lidskosti. V této souvislosti namítal porušení § 3 správního řádu žalovaným, neboť ten dle jeho názoru nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Konkrétně neověřil své domněnky a meritorně neposoudil žádost o mezinárodní ochranu. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný se snaží ve své argumentaci naznačit, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je pouze účelová a jejím cílem je legalizovat si na území ČR svůj pobyt. Odkázal na rozsudek NSS č. j. 8 Azs 27/2019-52, z jehož závěru plyne, že čas podání žádosti by neměl být sám o sobě k tíži a správní orgán žádost nemůže a priori posuzovat jako účelovou k „legalizaci pobytu“. Žalobce rovněž konstatoval, že je mu kladeno k tíži, že opustil zemi původu tak, že „vycestoval s platným cestovním dokladem a bez jakýchkoli problémů“. Jedná se dle žalobce o zcela zcestnou argumentaci. Žalovaný tak zcela popírá samotnou podstatu mezinárodní ochrany. Pokud by totiž důkazním standardem pro to, zda je člověk v zemi původu pronásledován, byla skutečnost, zda mohl či nemohl opustit zemi původu, pak by institut azylu pozbyl smyslu.

3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na žalobou napadené rozhodnutí. Zdůraznil, že žalobce nedoložil a neprokázal, že v jeho konkrétním případě nelze Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi, resp. jeho obavy z mafie či branné povinnosti nelze považovat za důvod, pro který by bylo možno mít pochybnosti o tom, že právě v jeho případě nelze Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi původu. Vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu správního řízení neprokázal žádná fakta, z nichž by bylo možno usuzovat na hrozbu pronásledování v zemi původu a tedy nepovažovat Ukrajinu za bezpečnou zemi původu, byla jeho žádost posouzena jako zjevně nedůvodná. Odkazy žalobce na internetové články o korupci na Ukrajině se týkají obecně této problematiky, nemají konkrétní vztah k žalobci. Sama skutečnost, že existují určité problémy, nedokládá nemožnost získat účinnou ochranu v zemi původu. Žalobce se o to ani nepokusil a neprokázal faktickou nemožnost využití všech mechanismů, které v jeho vlasti existují. Žalobce navíc sám prohlásil, že na Ukrajině nikdy neměl žádné problémy se státními či bezpečnostními složkami jeho vlasti, nebyl tam trestně stíhán, vycestoval s platným cestovním dokladem a bez jakýchkoliv problémů. Do České republiky jel za prací.
4. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud o žalobě bez nařízení jednání.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 26. 1. 2020 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4. 2. 2020, dále z údajů k podané žádosti se podává, že žalobce

sdělil, že je ukrajinské státní příslušnosti, ukrajinské národnosti, vyznává pravoslavné křesťanství, nikdy se politicky neangažoval, poslední místo bydliště ve vlasti bylo ve vesnici Čumalovo v Zakarpatské oblasti. Je zdravý, nemá žádná zdravotní omezení. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu v ČR žalobce označil skutečnost, že mu na Ukrajině vyhrožují, protože dluží hodně peněz. Proto nechce jet domů. Na Ukrajině by nebyl schopen dluh uhradit. V České republice by je vydělal a dluh uhradil. V rámci pohovoru pak doplnil, že do České republiky přijel pracovat. Z Ukrajiny odcestoval na základě biopasportu bez víza. S výjezdem neměl žádné problémy. Vízum ani povolení k pobytu na území ČR si nevyřídil. Myslel si, že v České republice zůstane 3 měsíce a pak odjede domů. Nevycestoval však, protože mu na Ukrajině vyhrožovali kvůli velkému dluhu a on nemá peníze. Vyhrožovali mu známí mafiáni, neví, jak se jmenují. Vyhrožovali mu v roce 2018. Na policii se neobrátil, protože policie je s nimi za jedno. Všechno je o penězích. Tvrdil rovněž, že v roce 2017 muž jménem Vasyl, příjmení nezná, podal „zajavu“ a policie po něm chce, aby podepsal nějaké dokumenty o poškození majetku, čehož se on ovšem nedopustil. Na dotaz správního orgánu, zda se obrátil na nějakou instituci, aby mu jeho situaci pomohla vyřešit, odpověděl záporně. Odjel do České republiky. Dále uvedl, že mu kamarádi řekli, aby šel na vojnu. On ovšem nechce válku, nechce mít problémy, tak odjel do České republiky. Na otázku správního orgánu dále sdělil, že se nikdy osobně nesetkal s tím, že policie chce jenom peníze a je zajedno s mafiány, ovšem když pojedou na Ukrajinu, tak se to stane. Budou po něm chtít peníze a budou ho moci zavřít za nic. Žádá tedy o azyl, aby si vydělal peníze, všechno zaplatil, aby už na něj nic neměli. Žalobce prohlásil, že ve vlasti nikdy neměl žádné konkrétní problémy se státními či bezpečnostními orgány. Nikdy tam nebyl trestně stíhán a ani neměl žádné problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či kvůli politickému přesvědčení. Obává se odjet zpět na Ukrajinu, neboť mu tam vyhrožovali. V souvislosti s výkonem vojenské služby mu chodila předvolání v roce 2018. Nic nepodepisoval. Závěrem žalobce uvedl, že sdělil všechny důvody, kvůli nimž opustil vlast a požádal o mezinárodní ochranu. Na podporu svých tvrzení žalobce nechtěl nic doložit a po přečtení protokolu o pohovoru za účelem jeho kontroly neměl žádné námitky.

6. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je snaha legalizovat si pobyt, aby si zde vydělal peníze a také, aby se vyhnul obvinění policie a předvolání na vojnu. Dále jako důvod žádosti označil obavu z vyhrožování od mafiánů.
7. Součástí správního spisu jsou rovněž informace, které žalovaný shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně žalovaný vycházel z Informace OAMP – Ukrajina: Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu ze dne 15. 7. 2019, Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 131227-6/2019-LPTP ze dne 19. 8. 2019.
8. Ze správního spisu se rovněž podává, že žalobce nevyužil možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí, nijak se k nim nevyjádřil, nenavrl žádné doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí. Rovněž neuvedl žádné skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že vše již sdělil a že se domů vrátit nemůže.
9. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu,

který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.

10. Podle § 2 vyhl. č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu kromě jiných států i Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a části Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů.
11. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, pro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství, stát posledního trvalého bydliště, 1) ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2) který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a, 3) který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, 4) který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
12. Krajský soud předně odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. usnesení č. j. 5 Azs 23/2013-19, na rozsudek č. j. 5 Azs 66/2008-70, a citované ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, z něhož plyne, že se předem vybrané země původu považují za bezpečné, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. V rozsudku č. j. 5 Azs 66/2008-70 Nejvyšší správní soud konstatoval, že „označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu“. Ukrajina, s výjimkou poloostrova Krym a části Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů, je podle § 2 vyhl. č. 328/2015 Sb., na seznamu zemí, které Česká republika považuje za bezpečné. Žalobce ve vlasti žil v obci Čumalovo v Zakarpatské oblasti. Bylo proto na žalobci, aby prokázal opak.
13. Ve vztahu k námitce nedostatečně a nesprávně zjištěného stavu a nedostatečného dokazování v řízení o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu soud odkazuje na výslovné znění § 16 odst. 2 zákona o azylu, podle něhož se předem vybrané země původu považují za bezpečné, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze (viz též usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 23/2013-19). Nejvyšší správní soud v této souvislosti také konstatoval, že označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu (viz rozsudek č. j. 5 Azs 66/2008-70). Bylo proto na žalobci, aby prokázal, že v jeho případě domněnka vyplývající z citovaného § 2 vyhl. č. 328/2015 Sb., podle něhož je Ukrajina, vyjma poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů (zde je třeba ovšem zdůraznit, že žalobce žil na Zakarpatské Ukrajině) na seznamu zemí, které Česká republika považuje za bezpečné, neplatí. Z článku 37 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, odst. 1, mohou členské státy za účelem posuzování žádostí o mezinárodní ochranu ponechat v platnosti nebo přijmout právní předpisy, které v souladu s přílohou I. umožňují označit na vnitrostátní úrovni bezpečné země původu. V odst. 3 tohoto ustanovení se konstatuje, že hodnocení, zda je země v souladu s tímto článkem bezpečnou zemí původu, se zakládá

na řadě zdrojů informací, zejména informací z jiných členských států od Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu, Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, Rady Evropy a jiných významných mezinárodních organizací. Dle odst. 4 tohoto ustanovení členské státy oznámí Komisi země, které v souladu s tímto článkem označily za bezpečné země původu. Názor žalobce, že pokud část území určité země nesplňuje podmínky článku 37 odst. 1 uvedené procedurální směrnice ve spojení s přílohou 1, nelze celou tuto zemi považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu procedurální směrnice, soud nesouhlasí, neboť takovýto výklad dle názoru soudu z označené směrnice dovodit nelze. Vyhláška č. 328/2015 Sb., obsahující citovaný § 2, podle něhož Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů, je pak vnitrostátním předpisem vydaným ve smyslu článku 36 odst. 2 citované směrnice a tímto právním předpisem je soud České republiky, která je suverénním státem, vázán.

14. Krajský soud sdílí závěry žalovaného vyjádřené na str. 3 – 4 napadeného rozhodnutí, s nimi se zcela ztotožňuje, a proto v podrobnostech na ně odkazuje. I dle názoru soudu Ukrajinu lze, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů, kde ovšem poslední místo bydliště žalobce nebylo, neboť ten pochází ze Zakarpatské oblasti, považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu. Žalobce neprokázal, že v jeho konkrétním případě tato domněnka neplatí. Co se týče tvrzení žalobce, že mu na Ukrajině vyhrožují mafiáni, jimž dluží peníze a že policie je s nimi za jedno a že jej chtějí obvinít z něčeho, co neudělal, souhlasí soud s žalovaným, že tyto problémy jsou plně řešitelné pomocí ukrajinského právního řádu a ukrajinských státních orgánů a bezpečnostních složek, na které se žalobce může obrátit. Žalobce ovšem neučinil nic pro to, aby se pokusil vyřešit uvedené potíže ve své vlasti. Žalobce přitom sám prohlásil, že na Ukrajině nikdy neměl žádné problémy se státními či bezpečnostními složkami jeho vlasti, nebyl tam trestně stíhán. Z podkladů, které jsou součástí správního spisu, přičemž tyto materiály čerpaly z různých relevantních a respektovaných zdrojů, plyne, že v oblastech, které jsou plně pod kontrolou vlády Ukrajiny, a touto oblastí je i Zakarpatská Ukrajina, bezpečnostní složky zaručují dodržování zákonů a že bezpečnostní složky obecně zabraňovaly násilí a současná ukrajinská vláda zavádí rozsáhlé reformy ke zlepšení vymahatelnosti práva a ochrany lidských práv a usiluje o posílení právního státu. Dle těchto podkladů žalobce měl a také má možnost využít právní ochrany, kterou mu je schopna poskytnout jeho vlast. V této souvislosti lze také odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž neučinil-li žadatel o mezinárodní ochranu žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, příp., že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně. Žalobce však zcela rezignoval na pomoc příslušných orgánů a na nikoho se s žádostí o pomoc neobrátil. Dle názoru soudu v případě žalobce rozhodně nelze dojít k závěru, že by příslušnými orgány byla odmítnuta ochrana jeho osoby, nebo že by stát nebyl schopen či ochoten mu poskytnout pomoc.
15. Co se týče tvrzení žalobce, že nechce nastoupit na vojnu, soud předně souhlasí s žalovaným, že uplatnění tohoto důvodu žádosti o azyl je zcela zjevně účelovou snahou žalobce dosáhnout pozitivního rozhodnutí ve věci jeho žádosti, neboť v podkladech ve správním spise, z nichž žalovaný vycházel, se zcela jasně uvádí, že v současné době neprobíhají na Ukrajině naprosto žádné mobilizace civilních občanů a jejich nasazování do

bojových oblastí na východě země. Soud souhlasí s žalovaným také v tom, že branná povinnost, stejně tak jako i povinná vojenská služba, obecně patří k základním státoobčanským povinnostem, což mimo jiné uznává i Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluva o ochraně lidských práv a svobod. Názor žalovaného v napadeném rozhodnutí, že samotné možné povolání k výkonu vojenské služby tedy nemůže být jednáním označitelným jako pronásledování, je v souladu s judikaturou i Nejvyššího správního soudu. Žalobce nic jiného, než obecně tvrzenou neochotu k výkonu vojenské služby správnímu orgánu nesdělil a nelze souhlasit s žalobcem, že se žalovaný sám měl podrobněji zabývat obavami žalobce z povolání do armády. Dle názoru soudu nebylo v žádném případě povinností žalovaného, aby za žalobce domýšlel nějaké konkrétní v úvahu přicházející důvody, které by měl uvést jako argumentaci neochoty nastoupit výkon vojenské služby, konkrétně zda by případný výkon vojenské služby nemohl zahrnovat podílení se na páchaní válečných zločinů nebo zločinů proti lidskosti, jak namítá žalobce.

16. Krajský soud dále uvádí, že z § 16 odst. 3 zákona o azylu plyne, že jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odst. 2, neposuzuje se, zda žadatel splňuje důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.
17. Ve shodě s žalovaným také soud nemůže pominout zjevnou účelovost podání žádosti o mezinárodní ochranu, neboť z obsahu správního spisu se podává, že žalobce tak učinil až poté, co byl pro jeho opakovaný neoprávněný pobyt na území České republiky orgány policie umístěn do zařízení pro zajištění cizinců a bylo mu uloženo správní rozhodnutí o vyhoštění. Žalovaný v této souvislosti zcela přílehavě argumentoval judikaturou Nejvyššího správního soudu, kterou v napadeném rozhodnutí na str. 4 citoval a soud, protože se s jeho závěry ztotožňuje, v podrobnostech na rozhodnutí žalovaného odkazuje.
18. Krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
19. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30.07.2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně